

Edgar Cantero Dibuintant i escriptor

«La literatura és per redimir-me de la frustració del còmic. Aquesta història no la podia dibuixar i, de fet, va costar molt fer el *fanzine* que hi ha dins la novel·la»

No tinc cap amic escriptor perquè són avorrits

Text: **Sebastià Bennasar**
Foto: **Carles Domènec**

Edgar Cantero acaba de publicar *Vallvi*, la seva segona novel·la, i la passeja aquests dies de calor a Barcelona, dies que tanquen un estiu que ha estat dels rars. Edgar Cantero arriba a la cita amb pantalons curts al davant de la Pedrera. Em reconeix perquè duc el seu llibre a les mans. Entre les hordes de turistes pseudoculturals abduïts per Gaudí m'hauria costat reconèixer-lo. Anam a un bar a unes quantes illes de distància dels francfiradors japonesos. Davant sengles coca-coles zero començam a parlar. Cantero (Barcelona, 1981) ha estudiat Humanitats a la Pompeu Fabra (n'hem compartit professors) i treballa a la revista *El Jueves*. Amb *Dormir amb Winona*

Ryder revolucionà un poc el panorama literari, sobretot quan aconseguí el premi Creixells. Ara torna més incisiu i punyent amb *Vallvi*, una novel·la farcida de drogues, música, acció i referents literaris.

Una de les primeres incursions a Vallvidrera del vostre personatge / alter ego acaba amb el seu penis gratat a una taula de fusta. Teníeu aquesta imatge al cap des de fa molta estona?

Sempre hi havia hagut aquesta idea, de fet ho pensava fa temps i ho volia emprar en un guió de la revista *El Jueves*, on treballa, però m'ho van treure. També hi havia la possibilitat que li grapessin els ous, com vaig escriure en una novel·la que no es va publicar. Sí, aquesta imatge ve de lluny.

La novel·la inclou una certa

reivindicació de Barcelona...

Sí, però de la Barcelona de barris com el Carmel, el Guinardó... Vallvidrera no ho considero Barcelona. Jo tinc debilitat per la Barcelona de les muntanyes, el centre antic em fa ràbia i odio les Rambles.

Odieu també els periodistes?

No especialment, però molts continuen encasellant-me com aquell noi que volia dormir amb la Winona Ryder, i el que jo diria que passa és que hi ha una simbiosi entre editorials i mitjans

« Ja sé que la meua actitud no m'ajuda, però si en un llibre poso una mica a parir les editorials i els mitjans es piquen i el lleixen »

per tal de poder omplir els magazins que no m'agrada gens. Ja sé que la meua actitud no m'ajuda, però si en un llibre els poso una mica a parir es piquen i el lleixen.

En aquesta segona provatura, us heu deixat anar...

La primera novel·la semblava molt més convencional, molt literària i era el que em va sortir en aquell moment, però jo volia incidir en la literatura *pulp* nord-americana i veure que això és possible i m'he agafat una mica a això.

Sembla que hi hagi un cert interès dels mitjans de comunicació per llançar una nova generació al mercat...

Jo crec que en tot cas només existeix en el sentit biològic del terme, però no en el sentit d'escriptura. Jo coneixia la Lluïa Ramis, des de la foto de *La Vanguardia*, i no havia llegit cap llibre seu. De fet, no tinc cap amic escriptor perquè són avorrits.

Avorrits?

Comparats amb els dibuixants de còmics, sí.

Quina és la vostra relació amb aquest camp?

La literatura és per redimir-me de la frustració del còmic. Aquesta història no la podia dibuixar i, de fet, va costar molt fer el *fanzine* que hi ha dins la novel·la.

Patiu pel fet que es pugui etiquetar la vostra novel·la com a negra i per les reaccions que en puguin tenir els puristes?

És una mica negra, però surt completament dels cànons, entre altres coses perquè no sóc bo fent trames policiaques, perquè no penso amb molta anticipació.

Penseu que després d'això us convidaran algun dia a fer el pregó de festes de Vallvidrera?

Jo crec que la gent d'allà, si ha llegit la novel·la, deu estar molt dividida. A mi m'agradaria que hi hagués una reacció i fins i tot em penso que hauré de deixar algun llibre abandonat per allà a veure què passa. De fet, ja ho vaig fer a la plaça del Sol.

És un dels escenaris que descriuiu-destrossau sense pietat a la vostra novel·la...

És que el 2009 vaig descobrir com n'estava de degradada. És una plaça que sempre està de moda, però que està molt fotuda.

Com tot Gràcia?

Bé, jo vaig néixer al Baix Guinardó i no ho puc jutjar, però aquesta plaça, sí.

A banda de les vostres dues novel·les amb editorials grans, també en teniu amb altres editorials més petites, però hi ha coses i projectes d'Edgar Cantero aviat?

No. Jo vaig guanyar uns premis menors, un a la Universitat Autònoma i un a Granollers, i vaig publicar dues novel·les curtes i els dinerets em van anar molt bé, però ara mateix no tenc res i l'experiència m'acaba de recordar que publicar és molt complicat i escriure és molt estressant.